

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความคิดสร้างสรรค์นับเป็นความสามารถที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งเป็นความสามารถพื้นฐานในการพัฒนาความสามารถด้านอื่นๆ อย่างมีคุณภาพและเป็นปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ ประเทศใดก็ตามที่สามารถแสวงหาพัฒนา และดึงเอาศักยภาพเชิงสร้างสรรค์ของประชากรในประเทศชาติออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากเท่าใด ก็ยิ่งมีโอกาสพัฒนาและเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ดังนั้น จึงจะเห็นได้จากบรรดาประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลาย เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เยอรมนี ประเทศเหล่านี้จัดเป็นประเทศผู้นำของโลก ทั้งนี้ เพราะประเทศดังกล่าวมีประชากรที่มีความคิดสร้างสรรค์ ประชาชนของเขากล้าคิด กล้าใช้จินตนาการจนสามารถสร้างสรรค์ผลงานที่แปลกใหม่ เป็นประโยชน์เอื้ออำนวยความสะดวกและเหมาะสมกับสภาพการณ์ ตัวอย่างผลงานสร้างสรรค์ ได้แก่ เครื่องบิน เครื่องบินไอพ่น ยานอวกาศ พลังงานแสงเลเซอร์ ตลอดจนงานความคิดเกี่ยวกับทฤษฎี แนวคิดและวิธีการต่างๆ ทั้งในวงการแพทย์ ธุรกิจการศึกษา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็ได้นำมาใช้ในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้เป็นอย่างดี จึงทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่นและเยอรมนี ต่างก็ได้รับการยกย่องและยอมรับในความสามารถสร้างสรรค์ อันเป็นลักษณะเด่นชัดและแสดงความสามารถที่เหนือกว่าประเทศอื่น ดังเป็นที่ประจักษ์ในปัจจุบันนี้ (อารี พันธุ์ณี, 2545, หน้า 1)

ความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดที่เกิดจากสมองซีกขวาเช่นเดียวกับจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดที่เกิดขึ้นโดยอาศัยจินตนาการเป็นพื้นฐานอันสำคัญ หากบุคคลขาดจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ ความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละบุคคลเป็นความคิดที่มีลักษณะแตกต่างไปจากความคิดของบุคคลอื่นๆ โดยอาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิมของบุคคลนั้นๆ (วนิช สุวรัตน์, 2547, หน้า 69)

ความคิดสร้างสรรค์ ถือว่าเป็นกระบวนการทางความคิดที่มีความสำคัญต่อเด็ก ทำให้เด็กสามารถสร้างความคิด สร้างจินตนาการ ไม่จนต่อสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมที่กำหนดไว้ ความคิดสร้างสรรค์คือพลังทางความคิดที่เด็กๆ ทุกคนมีมาแต่กำเนิด หากได้รับการกระตุ้น การพัฒนาพลังแห่งการสร้างสรรค์จะทำให้เด็กเป็นคนมีอิสระทางความคิด มีความคิดที่ฉกรรจ์

และสามารถหาหนทางในการที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ได้เสมอ ดังนั้นการสอนความคิดสร้างสรรค์และการฝึกฝนให้เด็กสามารถคิดอย่างสร้างสรรค์ จึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นคุณภาพในตัวของเด็กให้มั่นใจในตนเองและเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น (วนิช สุธารัตน์, 2547, หน้า 24) จึงสามารถสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์ เป็นคุณภาพที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน หากได้รับการส่งเสริมพัฒนาและนำไปใช้ให้เหมาะสมก็จะเกิดประโยชน์มหาศาล

ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความคิดที่มีประสิทธิผลที่สามารถก่อให้เกิดทางปฏิบัติได้ในด้านต่างๆ หลายด้านได้แก่ ความคิดที่ก่อให้เกิดนวัตกรรม ความคิดในด้านการสร้างจินตนาการใหม่ๆ และความคิดในด้านความรู้สึกว่าจะต้องมีการก่อให้เกิดสิ่งที่แตกต่างไปจากรูปแบบเดิม (Jellen and Urban, 2004, หน้า 38) นอกจากนี้ Torrance (อ้างในอารี พันธมณี, 2537, หน้า 2) ได้ให้ความเห็นว่าความคิดสร้างสรรค์สามารถพัฒนาได้ด้วยการสอน ฝึกฝนและการฝึกปฏิบัติที่ถูกต้อง การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์แก่เด็กตั้งแต่เยาว์วัยเท่าใดก็จะเป็นผลดีมากเท่านั้น โดยเฉพาะช่วงก่อนวัยเรียนหรือช่วง 6 ขวบแรกของชีวิต เป็นระยะที่เด็กมีจินตนาการสูง สักยภาพด้านความคิดสร้างสรรค์กำลังพัฒนา ดังนั้นหากช่วงวัยนี้เด็กได้รับประสบการณ์หรือกิจกรรมที่มีความเหมาะสมและต่อเนื่องกันเป็นลำดับก็นับเป็นการเริ่มต้นที่ดีในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก สอดคล้องกับ ขวัญฟ้า รังสิยานนท์ (2535, หน้า 33) ได้กล่าวสนับสนุนความเห็นดังกล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์จะพัฒนาสูงสุดในช่วงปฐมวัย หากเด็กพลาดโอกาสที่จะเรียนรู้และคิดสร้างสรรค์ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในวัยผู้ใหญ่ต่อไป ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย จึงควรให้ความสนใจศึกษาพัฒนาการทางความคิด ลักษณะธรรมชาติพฤติกรรมและกระบวนการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กแต่ละวัย ทั้งนี้เพื่อจะได้เข้าใจและสามารถให้ความช่วยเหลือและส่งเสริมได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม

ความคิดสร้างสรรค์โดยทั่วไป หมายถึง การคิดในสิ่งที่แปลกใหม่ไม่ซ้ำใครตามจินตนาการของตนเองใน 4 ด้าน คือ ความคิดคล่อง ความคิดริเริ่ม ความคิดละเอียดลออ ความคิดยืดหยุ่น แต่สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ผู้ศึกษาเลือกใช้ทฤษฎีของ Jellen และ Urban เนื่องจากมีเกณฑ์ที่ชัดเจนและง่ายแก่การเข้าใจ โดยแบบทดสอบมีเพียง 1 แผ่นเท่านั้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ไม่แยกส่วนทำให้สามารถทราบได้ว่าผู้รับการทดสอบ วาดรูปออกมาได้เชื่อมโยงสัมพันธ์กันหรือไม่ มีเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจน ถึง 11 เกณฑ์ และมีรายการให้คะแนนแต่ละเกณฑ์ไว้อย่างละเอียด ซึ่งแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์นี้ ยังไม่เป็นที่แพร่หลายในประเทศไทย จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้ศึกษาได้เลือกใช้ทฤษฎีนี้ เจลเลนและเออร์บันได้แบ่งความคิดสร้างสรรค์ออกเป็น 11 ด้าน คือ การต่อเติม ความสมบูรณ์ ภาพที่สร้างขึ้นใหม่ การต่อเนื่องด้วยเส้น การต่อเนื่องที่ทำให้เกิดเรื่องราว การข้ามเส้นกันเขตโดยการใช้นิ้วส่วนที่

กำหนดให้นอกกรอบใหญ่ การข้ามเส้นกันเขตอย่างอิสระโดยไม่ใช้ส่วนที่กำหนดให้นอกกรอบ การแสดงความคิด โกล์ – โกลหรือมิติของภาพ อารมณ์ขัน การคิดแปลกใหม่ไม่คิดตามแบบแผน ความเร็ว

การศึกษาปัจจุบันระบบการเรียนรู้ และการฝึกอบรมที่บุคคลทั่วๆ ไปได้รับนั้น ล้วนแต่เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการทำหน้าที่ของสมองซีกซ้ายเป็นส่วนมาก ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมทางภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการใช้เหตุผลในเรื่องต่างๆ กิจกรรมเหล่านี้ล้วนส่งเสริมให้สมองซีกซ้ายเจริญเติบโตกว่าสมองซีกขวาทั้งสิ้น เมื่อพิจารณาหน้าที่ทางด้านการใช้ความคิดของสมองนั้น เห็นได้ว่าหน้าที่ทางด้านการใช้ความคิดส่วนใหญ่เป็นเรื่องของสมองซีกซ้าย ขณะที่สมองซีกขวาก็อำหน้าที่ทางด้านการใช้ความคิดด้วย เช่นเดียวกัน คือ ความคิดจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ และความคิดที่เกิดขึ้นได้เอง ซึ่งความคิดทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแต่ยังไม่ค่อยมีการส่งเสริมกันอย่างจริงจัง ทั้งในระบบการศึกษาและนอกระบบการศึกษา

ระบบการศึกษาในปัจจุบันซึ่งเป็นระบบที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสมองโด่เพียงซีกซ้ายซีกเดียว มีผลทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียด มีวิสัยทัศน์แคบและตื้น เนื่องจากต้องติดอยู่กับระบบหลักการ เหตุผล อยู่ตลอดเวลา วิธีการที่ถูกต้องจึงควรจัดระบบการศึกษาใหม่เป็นระบบการศึกษาแบบองค์รวม (Holistic education) ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาสมองซีกขวาไปพร้อมๆ กับสมองซีกซ้าย ซึ่งน่าจะส่งผลที่ดีแก่ผู้เรียนได้อย่างยั่งยืน และสมบูรณ์มากกว่ากัน คือผู้เรียนจะไม่เครียด เกิดความรู้สึกผ่อนคลาย มีวิสัยทัศน์กว้าง และลึก เห็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ เข้าใจโลกและชีวิต และย่อมจะส่งผลให้สามารถดำรงชีวิตร่วมกับบุคคลอื่นๆ ในสังคมได้ดีกว่าและมีพลังในทางสร้างสรรค์ได้สูงกว่าด้วย (วนิช สุวรัตน์, 2547, หน้า 19)

การเล่นของเด็กจัดว่าเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง เด็กเล็กที่เล่นตุ๊กตาจะเรียนรู้ถึงรูปร่าง ลักษณะและส่วนต่างๆ ของตุ๊กตา ตลอดถึงสีและสิ่งที่ใช้ประดิษฐ์ขึ้นเป็นตุ๊กตา เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กได้พัฒนาลักษณะต่างๆ จากการเล่นนั้นๆ การที่เด็กรู้จักสำรวจเครื่องยนต์กลไกเล็กๆ รู้จักหัดรวบรวมของใช้ เช่น หนังสือ แสตมป์ หรือสิ่งใดๆ ก็ตาม จะส่งเสริมให้เด็กมีความรู้กว้างขวาง ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวเป็นการส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ อีกทั้งเด็กยังได้รับความสนุกสนาน ไปในตัวด้วย สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งก็คือ การเล่นจะช่วยให้เด็กรู้จักตนเองดีขึ้น นั่นคือ รู้ว่าตนเองชอบอะไร มีความสามารถทางไหน เพียงใด สอดคล้องกับ Piaget ที่ว่า การเล่นจะกระตุ้นให้เด็กได้ทำในสิ่งที่พอใจและทำให้เขาได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อม เช่นเดียวกับ Frederick Froebel กล่าวว่า การเล่นคืองานของเด็ก การเล่นเป็นสิ่งที่เด็กพอใจ สุขใจ ได้สนุกสนานเร้าแรงและนี่คือสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดสำหรับเด็ก

ของเล่นพื้นบ้าน เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชนในการคิดสร้างสรรค์คุณค่าที่มากกว่ามูลค่า ซึ่งเป็นแหล่งบ่มเพาะทางปัญญาของตนเองอย่างแท้จริง สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวปฏิรูป ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติโดยใช้บริบทของท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้ ของเล่นพื้นบ้าน เป็นของเล่นที่ได้จากการนำวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่น หรืออาจเหลือใช้จากธรรมชาติก็ได้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึง ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของสังคมอื่นๆ ช่วยเสริมพัฒนาการทางร่างกาย สังคม อารมณ์และสติปัญญาให้แก่เด็ก (บวร งามศิริ และคณะ, 2544, หน้า 157)

ของเล่นพื้นบ้านซึ่งจากการที่ได้ศึกษาและวิเคราะห์งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ในประเทศไทยระหว่างปี 2520-2546 เรื่อง “สื่อพื้นบ้าน” พบว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ “ของเล่นพื้นบ้าน” โดยเฉพาะ “ของเล่นพื้นบ้านเพื่อสุขภาพ” มีจำนวนน้อยมาก งานวิจัยส่วนใหญ่ที่พบนั้นจะศึกษาในเรื่องของ “การละเล่นพื้นบ้าน” ที่มีทั้งการเล่นที่ใช้อุปกรณ์และไม่ใช้อุปกรณ์ โดยไม่ได้เน้นไปที่ “ของเล่น” โดยตรง หรือไม่ก็เป็นการศึกษาถึงของเล่นสมัยใหม่ ข้อมูลที่เกี่ยวกับของเล่นพื้นบ้านส่วนใหญ่ได้มาจากหนังสือ บทความในวารสาร เอกสารประกอบการสัมมนา ซึ่งไม่เพียงพอในการสร้างองค์ความรู้ แม้ว่าจะมีแหล่งงานสร้างสรรค์ของเล่นเพื่อเด็กไทยอยู่หลายแห่ง เช่น กลุ่มผู้เฒ่า ผู้แก่บ้านป่าแดด จังหวัดเชียงราย ชุมชนบ้านหนองหล่ม จังหวัดลำพูน มูลนิธิศรีบุญเรืองเพื่อคนพิการ จังหวัดหนองบัวลำภู พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านจันทวี จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งล้วนแต่เป็นแหล่งองค์ความรู้ที่มีคุณค่า ในความเป็นไปได้ที่สิ่งที่จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด คือ การที่หน่วยงานและชุมชนเหล่านี้ได้มาแลกเปลี่ยนความรู้ประสบการณ์ และร่วมกันหาแนวทางในการพัฒนา “ชุดความรู้การสื่อสารเพื่อสุขภาพ : ของเล่นพื้นบ้าน (มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ, 2547, หน้า 20)

นอกจากนี้กระแสพระราชดำริของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ว่าทรงประดิษฐ์ของเล่นจากวัสดุเหลือใช้ การเล่นส่วนใหญ่จะเป็นการทำเอง คิดเอง ถึงจะสนุกการทำวัสดุต่างๆ ด้วยไม้ ก็จะไสไม้เอง วัดเอง ชัดเอง ประกอบเอง พวกมอเตอร์ วงจรไฟฟ้าก็ทำเอง ไม่ได้ใช้ของสำเร็จรูปอย่างในปัจจุบัน พี่เลี้ยง ที่มีความคิดสร้างสรรค์จะสอนให้ทำการฝีมือจากของเหลือใช้ เช่น หลอดยาสีฟันที่ใช้แล้ว ทำเป็นคันไม้จู้ในกระถาง พี่เลี้ยงอีกคน สานปลาตะเพียนจากใบมะพร้าว สิ่งของหลายองค์ซึ่งวางเรียงรายไว้ในตู้โชว์ อาทิ เปลือกหอยทับทิม สร้อยลูกปัดหลายสี เสื้อผ้าตุ๊กตาซึ่งทำจากผ้า ตุ๊กตากระดาด เป็นการ ตอกย้ำว่า ทรงเรียนรู้และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ตามประสบการณ์จาก ของเล่น ไม่เพียงแต่การทรงเล่นที่จะทำให้ทรงพระเกษมสำราญเท่านั้น แต่การที่ทรงเล่นยังให้แง่คิดแฝงไว้อีกด้วย (ปริยา เหล่าวิวัฒน์, 2549)

การที่เด็กได้ลงมือตัดแปลงประดิษฐ์ของเล่นที่บ้านเอง ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดี เป็นการส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เพราะผ่านการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ทุกขั้นตอน อีกทั้งของเล่นที่บ้านมีวิธีการเล่นที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน สามารถช่วยให้เด็กใช้จินตนาการในการคิดต่อว่าของเล่นที่กำลังเล่นอยู่เป็นอะไรได้บ้าง เช่น ม้าก้านกล้วย เด็กก็จะใช้จินตนาการว่าตนเองกำลังขี่ม้าจริงๆ อยู่ ม้าซึ่งมีลักษณะ 4 ขา มีหาง ส่งเสียงร้องฮือ ฮือ แตกต่างจากของเล่นที่ทำสำเร็จรูปแล้วทำให้เด็กไม่ได้ใช้ความคิดว่าต้องเล่นยังไง เพราะมีผู้คิดแทนให้แล้ว เด็กก็จะเล่นตามแบบเดิมที่ถูกกำหนดไว้แล้ว

ด้วยเหตุผลและประโยชน์ของของเล่นที่บ้าน ผู้ศึกษาจึงเห็นความสำคัญที่จะนำมาพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลหนองแห่ เนื่องจากทุกครั้งที่มีการทำกิจกรรมสร้างสรรค์ต่างๆ เด็กมักจะทำเลียนแบบตัวอย่างของครูของเพื่อนหรือทำแบบเดิมๆ ไม่มีความคิดที่แปลกใหม่ ซึ่งต้องได้รับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์เพื่อให้เด็กมีความคิดที่สร้างสรรค์ ไม่ซ้ำใครและไม่ลอกเลียนผลงานของคนอื่น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการประดิษฐ์ของเล่นที่บ้านสำหรับเด็กปฐมวัย
2. เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมการประดิษฐ์ของเล่นที่บ้านที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย

ขอบเขตการศึกษา

1. ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 5-6 ปี ระดับชั้นอนุบาล 3 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลหนองแห่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้ศึกษาออกแบบชุดกิจกรรมการประดิษฐ์ของเล่นที่บ้านที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย 9 กิจกรรม เรียงลำดับกิจกรรมจากง่ายไปหายาก ได้แก่ ปั้นดินเหนียว ตักดาไข่ ล้มลูก ม้าก้านกล้วย เรือก้านกล้วย รถก้ามปู รถมะพร้าว หุ่นมือ สัตว์กะลา ป้องแป้ง ว่าว โดยวัดความคิดสร้างสรรค์ 11 ด้าน คือ การต่อเติม ความสมบูรณ์ ภาพที่สร้างขึ้นใหม่ การต่อเนื่องด้วยเส้น การต่อเนื่องที่ทำให้เกิดเรื่องราว การข้ามเส้นกั้นเขตโดยการใช้ชิ้นส่วนที่กำหนดให้ นอกกรอบใหญ่ การข้ามเส้นกั้นเขตอย่างอิสระโดยไม่ใช้ส่วนที่กำหนดให้ นอกกรอบ

การแสดงความลึก ไกล – ใกล้หรือมิติของภาพ อารมณ์ขัน การคิดแปลกใหม่ไม่คิดตาม แบบแผน ความเร็ว

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง การคิดในสิ่งที่แปลกใหม่ ไม่คิดตามแบบแผน แตกต่าง จากความคิดธรรมดาทั่วไป

เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนชั้นอนุบาล 3 จำนวน 15 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลหนองแห้ง อ.สันทราย จ.เชียงใหม่

ชุดกิจกรรมการประดิษฐ์ของเล่นพื้นบ้าน หมายถึง กิจกรรมที่เด็กปฐมวัยได้ลงมือ ประดิษฐ์ของเล่นพื้นบ้านด้วยตนเอง โดยการใช้วัสดุธรรมชาติในท้องถิ่นและวัสดุที่เหลือใช้ ตามที่ครูได้จัดเตรียมไว้ให้ ได้แก่

1. ปั้นดินเหนียว
2. ตักดาไข่ล้มลูก
3. ม้าก้านกล้วย
4. เรือก้านกล้วย
5. รถก้ามปู
6. หุ่นมือ
7. สัตว์กะลา
8. ป้องแป้ง
9. ว่าว

ผลการใช้ชุดกิจกรรมการประดิษฐ์ของเล่นพื้นบ้าน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทั้ง 11 ด้าน ของเจเลนและเออร์บัน หลังใช้ชุดกิจกรรม การประดิษฐ์ของเล่นพื้นบ้าน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้ชุดกิจกรรมการประดิษฐ์ของเล่นพื้นบ้านเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของ เด็กปฐมวัย

2. ครูผู้สอน ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้วิจัยท่านอื่นๆ นำแนวทางกิจกรรมการประดิษฐ์ของเล่น
พื้นบ้าน ไปใช้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยต่อไป

3. แนวทางในการประดิษฐ์ของเล่นพื้นบ้านไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความคิด
สร้างสรรค์สำหรับเด็กปฐมวัยในระดับชั้นอื่นๆ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved